

Це кохання, крихітко

КУПИТИ

Зимові канікули добігли кінця, і Фінлі нарешті повертається до навчання в Баррінгтоні. Там вона сподівається знову побачитися з Артуром – хлопцем, який подарував їй незабутні різдвяні свята. Однак після повернення до академії він усіляко уникає спілкування, і це неабияк бентежить дівчину. Зрештою їм вдається зустрітися сам на сам, але емоції стають на заваді конструктивному діалогу. Пара розриває стосунки.

Це
кохання,
крихітко

ТРЕЙСІ АНДРІН

Трейсі Андрін

ЦЕ КОХАННЯ, КРИХІТКО

Серія «Young adult. Сучасна проза»

Це видання опубліковано за домовленістю з Viking Children's Books, дочірнім підприємством Penguin Young Readers Group, підрозділом Penguin Random House LLC.

Оригінальна назва: SO, THIS IS LOVE

Усі права застережено, зокрема право на відтворення повністю або частинами в будь-якому вигляді.

Переклав з англійської Олексій Чупа

Зимові канікули добігли кінця, і Фінлі нарешті повертається до навчання в Баррінгтоні. Там вона сподівається знову побачитися з Артуром — хлопцем, який подарував їй незабутні різдвяні свята. Однак після повернення до академії він усіляко уникає спілкування, і це неабияк бентежить дівчину. Зрештою їм вдається зустрітися сам на сам, але емоції стають на заваді конструктивному діалогу. Пара розриває стосунки. Фінлі поринає в навчання й позакласну діяльність, і навіть долучається до організації святкування Дня святого Валентина. Втім, думки про Артура не полишають її. Серце підказує Фінлі, що він досі в неї закоханий, а причина їхнього розставання набагато складніша, ніж банальна зрада.

Продовження зворушливої історії Фінлі й Артура у любовному романі від Трейсі Андрін.

Copyright © 2022 by Tracy Andreen

© Чупа О. А., переклад, 2025

© Оболонська Н. В., обкл., 2025

© Readberry, 2025

Розділ перший

Минулого Гелловіну

Я негайно пошкодувала про своє рішення.

Коли переді мною відчинилися парадні двері двоповерхового мінімаєсточка, що його Бронвін орендувала на *Airbnb*, я побачила своїх однокласників: усі в костюмах, у яких не соромно було би прийти на вечірку навіть у Голлівуді. І мене раптом пройняло страхом.

Вони сміливі. І приголомшливі.

А я... ні.

Я прийшла вдягнена у грабіжницю. Створення цього костюма потребувало неабиякої креативності: беремо чорні джинси, чорний гольф, чорні черевики, чорну в'язану шапку та рукавички, а також фетрову п'ятибаксову маску з *Amazon*, і — вуаля! Викрутилася, знайшла бюджетний варіант.

І я справді так одяглась.

От тільки не стала брати з собою наволочку, напхану фальшивими грошима, бо таких наволочок у мене дві, й обидві — із квітчастим візерунком, що трохи зіпсувало б образ «грабіжниці». А ще боялася, що з наволочкою щось трапиться, а в *Target* цей набір більше не продається. Та це не означало, що мені начхати, що мене запросили на одну з тих славетних вечірок Бронвін Кемпбелл, адже мені не було начхати.

Ой як не начхати.

Та водночас я не хотіла, щоби з мого вигляду стало зрозуміло, що це запрошення для мене має значення. Ну, тобто, якби я прийшла в якомусь надзвичайно складному костюмі — скажімо, трону із «Гри престолів», — то мої однокласники просто не зводили би з мене глузливих поглядів, адже всі ці гелловінські перевдягалки для дітлахів, а ми ж старшокласники престижної академії Баррінгтон. Що означає

«ми вже не діти». Навіть якщо шістнадцять мені виповниться лише за кілька тижнів.

Одне слово, я знову вдалася до перевіреної стратегії «не треба мати такий вигляд, наче дуже стараєшся», що неодноразово доводила мені свою ефективність раніше.

Але не сьогодні.

Бо всі вони були вдягнені так, наче приперлися, бляха, на бал Інституту костюма музею «Метрополітен».

А я, коли не брати до уваги фетрової маски, була у своєму повсякденному одязі.

Величезна помилка. Та, здається, цього ніхто й не помітив.

Гості вечірки, неуважно на мене глянувши, поверталися до того, що робили доти, хай навіть вони нічого й не робили.

Чи добрий це знак? Хз.

Шлунок мені трохи закрутило. Далося взнаки друге невдале рішення цього вечора — поцупити маленьку пляшечку піно-гріджіо з доволі великої колекції вин, що їх роздають під час авіаперельотів і яка належала Теї — моїй сусідці по кімнаті. Тея тримала ці вина у квадратному холодильничку, схованому в її шафі.

Ще на першому тижні навчання вона мені сказала, що я можу взяти одну, якщо хочу, тож технічно це навіть крадіжкою не було. Потім про це більше не згадувалося, а наші стосунки в підсумку звелися до ввічливого вітання в тих рідкісних випадках, коли ми з нею перетиналися. Тож на 100 % я не була впевнена. Але мені справді потрібно було набратися сміливості перед походом на цю вечірку.

Ну, і я взяла пляшечку.

До цієї престижної школи в Коннектикуті я приїхала лише в червні, але всю свою увагу як влітку, так і зараз, восени, приділяла тому, аби не провалитися у навчанні — спілкування з однолітками до моїх пріоритетів не входило.

Й ось результат: провівши тут п'ять місяців, я не маю жодного друга й, мушу визнати, почувалася дуже самотньою. А сьогодні випала нагода це змінити. Адже на мою електронну пошту прийшло запрошення від Бронвін — вона вперше мені щось написала.

А Бронвін ніхто й ніколи не відмовляв.

Принаймні я про це не чула.

Вона була дочкою магната в галузі нерухомості й вважала себе дуже перспективною б'юті-інфлюенсеркою з — як вона обожнювала всім нагадувати — більш як двадцятьма тисячами підписників.

«І їхня кількість зростає!»

А тут я, яка востаннє постила щось в інстаграмі два місяці тому.

Це було фото мого сніданку. Аж чотири вподобайки отримала, одна з яких — від мами.

Раптом серце тривожно загупало і я почала пітніти.

Мій погляд забігав просторою вітальнею, не знаючи, на чому спинитися — так багато всього там відбувалося. Оглушливий шум музики. Дим найрізноманітніших сигарет, деякі з них навіть не заборонені.

І костюми... Ох-хо-хо.

Я помітила Джозі Саттон у блискучій золотистій сукні-флапері з рясною бахромою, банданою на голові та довгим сигаретним мундштуком, яка п'яно балакала з моєю майже зниклою безвісти сусідкою по кімнаті Тесю та її хлопцем Бу, які були одягнені як Клер і Джеймі з серіалу «Чужоземка». Костюм космонавта, що був на Ґейнсі Алдері, гадаю, був справжнім і, господи... здається, Лендон Сінклейр справді був одягнений у костюм трону із «Гри престолів».

Про що я цієї миті думала? Я почувалася дитиною, яка намагається сісти за стіл до дорослих.

Якби зараз я просто розвернулась і пішла, то ніхто й не помітив би, що я взагалі приходила. Можливо, варто спробувати «активніше соціалізуватися» іншого разу, коли атмосфера буде не така напружена.

Наприклад, на випускному.

— Привіт, Фінлі.

Розвернувшись до людини, яка промовила моє ім'я, опиняюся обличчям до обличчя з...

— Артур? — примружилась я.

Або принаймні мені здалося, що це був Артур Чакрабарті Вотеркресс. На відміну від інших наших однокласників, Артур був одягнений значно стриманіше — в ідеально пошитий смокінг, який, імовірно, коштував цілий статок, а його чорнильно-чорне волосся було гладко зачесане назад, від чого цей хлопець здавався геть не таким, як я звикла його бачити на двох наших спільних з ним заняттях і території кампусу.

— Бонд, — абсолютно неемоційно відповів він.

Артур недбало затиснув своїми пухкими губами незапалену сигарету, а ще від нього ледве відчутно пахло вином — і це мене здивувало. Він ніколи не здавався мені тусовщиком. Радше заучкою, як я. Втім, ми обоє все-таки перебували на вечірці, і я вже відчувала ефект випитої крихітної пляшечки вина, тому не мені було його судити.

— Що? — розгублено спробувала я перекрикнути гучну музику.

— Джеймс Бонд, — повторив Артур, показавши на себе. — Версія у виконанні Шона Коннері. А точніше — з «Доктора Ноу». Все інше — імітація.

Я ледве стрималася, аби не закотити роздратовано очі. Ох і йолоп.

Хоча тепер, коли я глянула на нього уважніше, то мусила визнати, що вигляд він має навіть...

— Артуре! Ось ти де!

Ми одночасно обернулися, і всередині мене все наче обірвалося, бо до нас, наче птеродактиль, спускалася королева Бронвін у досконало відтвореному образі Попелюшки версії Лілі Джеймс — на її розкішному рудому волоссі сиділа білява перука, а блакитна сукня як дві краплі води схожа на ту, що була на Попелюшці після перетворення Хрещеної Феї.

Бляха. Вона мала просто фантастичний вигляд.

Бронвін ледве глянула в мій бік — уся її увага була прикута до Артура.

Вона подала йому охолоджений келих для мартіні, у якому хлюпотіла якась прозора рідина, а на дні лежав скручений шматочок шкірки лимона.

— Збовтати, не перемішувати, — сказала вона, широко всміхаючись. — Як ти і просив.

Я здивовано підняла брову. Нічого собі, який сервіс. І це дивно, оскільки Артура навряд чи можна було назвати душею компанії. Принаймні судячи з того, що я бачила. Не те щоб я стежила, куди він ходить — зовсім ні.

Та тепер мені не давало спокою: невже між ними щось є?

Останнє, що я чула, — це те, що Бронвін зустрічалася з якимось хлопчиною на ім'я Прескотт зі школи Майо на півночі штату Нью-Йорк, — і єдина причина, чому мені було відомо цей факт її

особистого життя, у тому, що Бронвін згадувала про нього в кожній третій розмові, яку я чула за її участі. («Прескотт каже, що більше не поїде кататися на лижах на гору Ланкастер після того, як побував на гірськолижних курортах штату Нью-Йорк»; «Прескотт надіслав мені цю коробку цукерок з Бельгії. Хіба ж не диво?!»; «Прескотт познайомився із Дрейком! На концерті! Він прислав мені селфі!»)

— Красно дякую, — сказав Артур, беручи з її рук келих. — Будьмо, — додав він, зробив ковток і кивнув. — Дуже смачно.

Його виразний англійський акцент додавав образу Бонда неабиякої переконливості.

— Прескотт каже, — кокетливо всміхнулася Бронвін, — що я роблю найкращий мартіні з горілкою.

Ага, ось і він — старий добрий Прескотт.

— Не хочеш спробувати ковточок? — спитав Артур, раптом обернувшись до мене й піднявши келих. Якби він не дивився просто на мене, я вирішила б, що він звертається до когось іншого.

Не сказати, щоб ми з Артуром багато спілкувалися впродовж тих кількох місяців, що я вчилася у Баррінгтоні. Ну, якщо не вважати спілкуванням те, що він похмуро дивився на мене, бо у перший день занять я зайняла його улюблене місце в аудиторії.

— Ні, дякую, — ввічливо всміхнулась у відповідь.

Окрім піно-гріджіо, я майже нічого не пила, і, звісно, не збиралася напиватися, догнавшись іще й горілкою.

Артур знизав плечима та зробив ще один ковток.

Тепер і Бронвін помітила мене, її блакитні очі нагадували лазери.

— Фінлі?

Я кивнула.

— Не впізнала тебе.

Мені аж в очах потемніло від хвилювання, але треба було щось відповідати, і показала собі на голову.

— Просто волосся сховала.

Не сказати, що дуже кмітлива відповідь, але хоч би точна. Найупізнаваніша риса моєї зовнішності — довге біляве волосся — справді було сховане під в'язаною шапкою. А ще на мені була дешева маска, що зненацька почала викликати свербіж.

— Зрозуміло, — сказала Бронвін і, знову переключивши увагу на Артура, усміхнулася йому. — Маєш чудовий вигляд.

— Красно дякую, — кивнув він.

Вона вже було набрала у груди повітря, аби сказати щось іще, аж раптом, до роздратування Бронвін, у розмову втрутилася Джозі, схопивши її за передпліччя. Щоправда, Джозі була занадто п'яна, аби помітити незадоволення хазяйки вечірки.

— Ходімо вип'ємо! — закричала своїй найкращій подрузі.

Бронвін хотіла відмахнутися від неї, аж раптом з'явилися вдягнений космонавтом Гейнс і хлопець у костюмі Божевільного Капелюшника, якого, я майже впевнена, звали Гоулі Чен, і потягли її кудись углиб будинку.

— Пий! Пий! Пий! — кричали всі довкола.

Щойно вона зникла з моїх очей, дихати одразу стало вільніше.

Обернувшись, я виявила, що Артур здивовано на мене дивиться.

— Ти мім? — запитав він.

Я нахмурилась.

— Що? Ні! У мімів білі обличчя.

— Не в усіх.

— А я впевнена, що в усіх.

— Гадаю, це не обов'язково.

— Ти в нас експерт із мімів?

— А такі існують?

— Експерти є з будь-чого. До того ж у мене маска. Міми маски не носять.

— Гм-м-м, — невизначено протягнув він, а тоді кивнув. — Зрозумів! Ти — Веслі з «Принцеси-нареченої»!

— Веслі — хлопець.

— Та знаю я. Але ніяк не можу зрозуміти, що в тебе за костюм, — махнув він рукою на мій наряд.

— Я — грабіжниця, Артуре.

— А... — нахмурився він. — А хіба в такий костюм не входить полотняний мішок? Бажано з усяким награбованим.

— Ні, якщо ти ще не встиг нічого награбіжити.

— Здається, немає слова «награбіжити».

— Є, можеш перевірити у словнику.

— Займуся цим за першої нагоди, — здивовано вигнув він брову.

Тепер я таки закотила очі. Я замислювалася, щоб якось відв'язатися від нього, та не зробила цього. Зрештою, було не схоже,

щоб на цій вечірці хтось інший горів бажанням зі мною спілкуватися, а Артур, здається, нікуди не поспішав. Навіть якщо і складалося враження, наче йому нудно.

Та це міг бути його звичний стан.

— Як гадаєш, — ні сіло ні впало спитав він, — навіщо ми тут потрібні?

Я не поспішала відповідати, сподіваючись, що він додасть своєму запитанню контексту, але зрозуміла, що ні.

— На цій вечірці? Чи в житті взагалі?

— І те, й інше. Хоча, можна сказати, нас і немає.

— Га?

— Ну тут, — махнув він рукою в бік вечірки. — А що, як ми просто симуляції, що їх створили наші високорозвинені нащадки, вирішивши подивитися, яким було життя в наші дні?

— Це ти про статтю Ніка Бострома говориш? — мимоволі запитала я, бігаючи поглядом по кімнаті.

Коли ж нарешті знову поглянула на Артура, побачила, що його темно-карі очі свердлять мене з певною, насмілюся сказати, недовірою.

— Ти знаєш про цю статтю?

— Читала про неї у *Scientific American*, — знизала я плечима.

Звісно, я знала, що виставляю себе абсолютною заучкою. Але ж це був Артур, тож яка різниця? До того ж приємно іноді козирнути чимось таким, і щоб людина, з якою говориш, не дивилася на тебе так, наче говориш латиною. А, власне, саме такий вигляд і мала майже кожна розмова з Броді Таком (моїм колишнім), що не стосувалася його волосся, мого волосся, футболу чи їжі.

Артур уважно на мене подивився.

— Цікаво, — пробурмотів він, наче сам до себе.

Після цього він поставив келих із мартіні на комод, дістав з кишені срібну фляжку та налив собі з неї трохи в низьку склянку.

— Мені здавалося, ти збирався пити мартіні, — сказала я.

— Лише напоказ. Я вже почав пити к'янті, а з мартіні його краще не змішувати. Такі правила.

Ну, принаймні тепер я розуміла, чому від нього пахне вином.

До мого подиву, він запропонував мені склянку к'янті, а я мимоволі її взяла. Можливо, він був уже п'яний, і тому здався цілком

стерпним.

— Склянка чиста, — запевнив мене Артур. — Я її сам приніс. Не довіряю орендованим будинкам у плані чистоти. Особливо тим, які здають підліткам.

Він це промовив так, наче сам не був підлітком. Та, з іншого боку, він завжди справляв таке враження. Втім, завдяки тому, що я перестрибнула один клас і завжди всюди була наймолодшою, то поруч зі мною всі почувалися старшими.

Артур же в цьому плані взагалі був на іншому рівні — і не тільки тому, що був англійцем. Він був іще й багатим англійцем.

Я завагалася, адже ще доволі сильно відчувала присутність у моїй крові випитого перед тим вина і не була впевнена, чи хочу додавати туди ще к'янті. Але також не хотіла здаватися пуританкою, тому понюхала напій і... здивувалася. Я ніколи раніше не куштувала к'янті. Здається, у бабусі Джо було кілька пляшок для гостей її готелика, але весь алкоголь вона тримала в сейфі.

Я зробила ковток... І знаєте що? Не так і погано. Можливо, трохи солодше за вино, яке я пила раніше, можливо, трохи міцніше, але смак приємний.

— Тіньянелло, — сказав Артур, кивнувши на напій. — Мій батько дуже любить.

— Ти зі своїм батьком п'єш?

Я такого навіть уявити не могла. Тато прибав би мене на місці тільки за те, що я просто тримаю цю склянку. Або принаймні подивився на мене виразним поглядом, у якому чітко читалось би: «Я розчарований, Фінлі». Мама мене точно вбила б, якби її не встигла раніше прибити бабуса Джо.

Артур завагався. Так, лише на мить, але він наче весь скам'янів.

— Тобі подобається? — спитав він, ігноруючи моє запитання.

Я вирішила не наполягати.

— Ем-м-м, так, — відповіла і зробила ще один ковток, щоб це довести.

У горлі закололо, і довелося добряче напружитись, аби не закашлятися.

Артур, здавалося, був задоволений. І теж зробив іще один ковток.

— Можливо, тебе просто запрограмували любити це, — сказав він, і я зрозуміла, про що він.

— Можливо, — знизала я плечима. — Хоча, якщо мої богоподібні майбутні нащадки й вирішать запрограмувати мене, то, сподіваюся, вони дадуть мені значно цікавіше життя.

— А ти часом не з якогось магічного святкового містечка? — спитав він.

Я ще сильніше стиснула склянку — як і завжди, коли хтось випадково згадував про моє рідне містечко Крістмас, штат Оклагома, у якому не було геть нічого магічного.

Не те щоб йому потрібно було про це знати. Навпаки, про це ніхто й ніколи не повинен був дізнатися.

Ніхто й ніколи.

— М-м-м, — відповіла я.

Треба було придумати ще щось. Я виграла трохи часу, зробивши ще ковток, але подумки відзначила, що варто бути обачнішою. Нікому не хочеться бути новенькою, яка блює в кущах на вечірці, куди її і так дивом запросили.

— Крістмас, — підказала Бронвін, яка несподівано з'явилася з нами поруч і з наскоку втрутилася в розмову.

Тільки тепер вона дивилася просто на мене.

Мої серце і шлунок стиснулися одночасно.

— Хіба ти не звідти? — спитала вона. — У Канзасі.

Просто не могла повірити, що вона запам'ятала це, хоч я сама її розповіла ще на початку навчального року. Це єдиний раз, коли вона взагалі звернула на мене увагу та заговорила, хоча пізніше я зрозуміла, що так Бронвін просто оцінила, чи варта я її часу.

Очевидно, цей тест я провалила.

— В Оклагомі, — автоматично виправила я.

Бронвін зневажливо знизала плечима.

— Одне й те саме.

Ні, не те саме, але я не мала жодного бажання вступати з нею в дискусію, тому також знизала плечима. Однією з речей, які я збагнула невдовзі після переїзду до Баррінгтону, було те, що мешканці Східного узбережжя зазвичай або ставляться до мешканців середньоамериканських штатів як до примітивних селяків, або дивляться на них крізь призму кочевих стереотипів. Не потрібно бути генієм, аби здогадатися, якої думки дотримується Бронвін.

І тому всі здивувалися — а я найбільше — коли несподівано додала, знизавши плечима:

— Тобі слід було б якось з'їздити туди. Там круто.

І кліпнула.

Двічі.

Дуже швидко, бо про моє рідне містечко можна було багато чого сказати, але нікому й нізащо не скочило б у голову назвати його «крутим».

Бронвін розреготалася. І сміх її був недобрим. Що цікаво, Артур не сміявся.

Мій погляд затримався на ньому лише на секунду, та коли я знов обернулась до Бронвін, то виявила, що вона знову дивиться на мене. Але тепер в її очах був блиск і вона наче згрупувалася, готуючись кинутися. На мене. Немов кішка на цвіркуна, який випадково опинився в будинку й утратив лапку.

У цьому сценарії цвіркуном точно була я.

Повна нісенітниця. Ми майже незнайомі. І все ж раптом я зрозуміла, що нічого в цілому світі зараз не хочу так сильно, як розвернутися і піти геть. Якомога швидше. Поки справді не втратила лапку.

— А чи є в тому вашому містечку пристойне місце, де зупинитися мандрівнику? — поцікавився Артур, зробивши ковток к'янті.

— Звісно, — відповіла я, тішачись нагоді відвернутися від Бронвін. — Узагалі-то моя бабуся Джо тримає готель. *Hoyden Inn* називається. Він розташований у самісінькому центрі міста.

— Бабуся Джо, — фиркнула Бронвін. — Як мило.

Але тон її був анітрохи не милим.

Кров у моїх венах почала закипати. Ця дівчина заходила на небезпечну територію. Моя родина для мене все, і я нікому не дозволю з неї глузувати, хай навіть це буде сама Бронвін Кемпбелл.

І я не стрималася.

— Це чудове місце, і готелик моєї бабусі просто чудовий. Так вважають усі, хто там зупинявся. Він навіть нагороди має. І люди з усього світу приїжджають до нас, аби побачити, що таке Різдво у Крістмасі. Це враження на все життя!

Та Бронвін моя промова не вразила.

— Оце ви молодці, — байдуже промовила вона, театралью поплескавши в долоні.

Можливо, я сказала б чи зробила тоді щось таке, про що потім пошкодувала. Та відповісти я не встигла — Бронвін відволік Ґейнс Алдер.

— Брон-Брон, а я от, лише з цікавості, вирішив запитати, наскільки для тебе важливо повернути свій депозит за оренду цього будинку? — запитав він, погладжуючи підборіддя в місці, де його не закривав шолом космонавта.

Бліде обличчя Бронвін почервоніло від роздратування, і я зрозуміла, що це нагода вшитися звідси, тож скористалася нею сповна.

— Ось, тримай, — віддала я Артуру свою склянку з к'янті.

Здається, у його темних очах щось промайнуло — здивування? — та я не стала затримуватися, аби дізнатися. Натомість, розвернувшись, пішла до виходу з будинку, не сказавши більше жодного слова ні йому, ні Бронвін, ні комусь іншому.

Мій пункт призначення: порожня кімната в гуртожитку.

Біля дверей я зупинилася, озирнувшись. Бронвін кричала на Ґейнса, але той тримався на диво добре, наче йому вже неодноразово доводилося чути її докори.

Тим часом Артур дивився на мене, і вираз його обличчя зрозуміти було дуже важко.

Ай, байдуже.

Все це не мало значення.

Одне слово, менш як за тридцять хвилин після свого приходу на вечірку, я вже пішла звідти, впевнена, що просто згаяла час. Що ж могло з цього вийти?

Розділ другий

12 січня

Скінчилися зимові канікули, й академія Баррінгтон знову стала такою, якою я її пам'ятала: чотириста гектарів території, на яких розташовано величезні неоготичні кам'яні будівлі, зведені на початку ХХ століття, з високою шпильастою каплицею і побудованим у середині століття планетарієм, який недавно модернізували. Будівлі гуртожитків були поділені за статтю — цей поділ залишився ще з тих часів, коли школа була установою винятково для хлопчиків, перш ніж у середині 1980-х змушена була перейти на змішану систему.

І величезний публічний простір у формі квадрата з соснами по периметру, під якими між заняттями тусувалися більшість студентів. Якщо дозволяла погода.

Ось там я і сиділа під час своєї обідньої перерви у другий понеділок після повернення з мого рідного містечка з назвою Крістмас, штат Оклахома.

Відтоді як я звідси поїхала, сталися деякі зміни. Три великі зміни.

По-перше, я тепер зустрічалася з Артуром Чакрабарті Вотеркрессом. Принаймні я так вважала. Насправді після першого поцілунку на Святвечір або багатьох наступних поцілунків нам якось було не до визначення статусу наших стосунків. Але мені здавалося, що це цілком обґрунтоване припущення.

По-друге, Аїша Льюїс уже впродовж цілих дев'яти днів була повноправною баррінгтонкою (я тут ні до чого, не я цю назву вигадала), і проблем із популярністю в неї не виникло. Звісно, вона дуже завдячувала цьому своїй надзвичайній привабливості, бездоганній темній шкірі, довгим чорним кіскам-растам і абсолютно модельній комплекції тіла, якщо я правильно зрозуміла з виразу обличчя більшості хлопців. Та Аїша була не просто вродливою, а ще й

розумною. Розумнішою за майже будь-кого. Зокрема й за мене. Також Аїша значно краще вміла спілкуватися з людьми. Для мене було величезним полегшенням мати її поруч з огляду на те, як минув мій перший семестр тут.

І, по-третє, у мене була нова сусідка по кімнаті, яка, виявилось: «Ніколи. Не виходить. З нашої кімнати».

Я могла уявити її, просто заплющивши очі. Її плечі трималися рівно, навіть коли та читала сидячи в ліжку. А читала вона завжди. Її руде волосся було стягнуте в ідеальний хвіст, окуляри у грубій оправі ковзали по її носі.

Мене ірраціонально дратувала навіть думка про неї.

Аїша поглянула на мене.

— Що ти маєш на увазі? — запитала вона, перекинувши через плече свої довгі, темні коси.

Небо було блідо-блакитне й безвітряне. Від січневого сонця ставало трошки тепліше.

Ми обидві були у шкільній уніформі: спідницях з шотландки, що поєднувала темно-зелений, темно-синій, чорний і жовтий кольори, колготках, балетках, темно-синіх светрах із гербом Баррінгтону з лівого боку, вишитим над серцем, і темно-синіх піджаках. Втім, Аїші якимось дивом без жодних зусиль вдавалося бути стильною, навіть у краватці, тоді як мені від вовни постійно хотілося чухатися.

— Саме те, що і сказала, — зітхнула я.

— Ну, на заняття вона ж повинна ходити, — зауважила Аїша, перекладаючи щось у своїй сумці з книжками.

— Серйозно? Я теж так гадала. Але щось вона нікуди не йде.

Вона з недовірою нахмурилася.

— Тобто ти хочеш сказати, що впродовж останніх дев'яти днів твоя нова сусідка жодного разу не виходила з кімнати?

— Принаймні я цього не бачила! — сплеснула я руками, повернувши увагу кількох новачків Баррінгтону, які сиділи на лавці неподалік. — Я прокидаюся вранці, — притишила голос, — а вона вже сидить на ліжку й читає. Приходжу із занять — вона знову на ліжку. Я йду до бібліотеки, у пральню, на пробіжку... у будь-який час, уночі й удень — а вона завжди сидить на тому ж місці, де сиділа, коли я виходила. І навіть на тому самому місці на ліжку! Я знаю, що звати її

Петра, але не підозрювала, що її так назвали через те, що вона справді наче вирізьблена з каменю.

— Ну, ти сама знаєш, звідки Петра...

— Та знаю я. Але ж ти розумієш, що маю на увазі, — відкинулася я на бетонну стіну та схрестила на грудях руки. — А ще вона майже не говорить. Просто сидить. І читає. Справжні книжки — не з кіндла чи ноутбука.

— Звучить непогано, — сказала вона. — Особливо те про «майже не говорить».

Напевно, вона знову подивилася на мене, але я цей погляд проігнорувала.

— Можливо. От тільки це дратує до чортиків. Коли моєю сусідкою була Тея, то принаймні складалося враження, наче я живу з нормальною людиною, яка просто ніколи не приходить додому. Суцільні переваги. Навіть уявити не могла, що сумуватиму за нею. Шкода, — поглянула я на Аїшу, — що не ти моя сусідка.

Вона лише підозріло відмовчалася.

Аїша ледве змогла потрапити до Баррінгтону цього семестру. І річ не в тім, що вона не відповідала якимось вимогам. Відповідала. Вона відповідала їм краще за мене. Одначе потреба в тому, аби її офіційно (знову) прийняли до школи, з'явилася надто пізно, менш як за два тижні до початку занять, коли більшість людей, відповідальних за процес, були на канікулах.

Майже диво, що їй узагалі вдалося вступити, я вже мовчу про всі перепони, що їх довелося подолати, щоби переїхати з нашого Крістмаса в Оклагомі до приватної школи в Коннектикуті.

Певно, очікувати, що вона стане моєю сусідкою по кімнаті, було занадто, але я не втрачала надії.

Натомість мене підселили до Петри Бержерак. Вона була зі мною на одному курсі, хоча їй було сімнадцять, і вчилася вона в Баррінгтоні вже третій рік. Але в її кімнаті в гуртожитку було вільне місце, і, гадаю, адміністрація вирішила, що перевести мене до її кімнати значно легше, ніж її — до моєї. Тоді я вирішила, що це через те, що Петра прожила в кампусі довше, тому добре обжилася.

Тепер же я була впевнена, що вони ухвалили таке рішення, бо чудово знали, що її не зрушити з місця.

— Гадаю, я знаю, чому ти насправді злишся на неї, — багатозначно всміхнулась Аїша.

— І чому ж? .

— Бо сьогодні повертається твій хлопець, і ти хочеш побути з ним наодинці.

— Це неправда! — зашарілася я.

Та ми обидві чудово знали, що бодай частково це так і є.

Артур після зимових канікул пропустив перший тиждень навчання, і це було дуже несподівано. Як для нього, так і для мене.

Сьогодні надворі було вже дванадцяте січня, а востаннє я бачила його особисто аж двадцять восьмого грудня, коли вони з тіткою поїхали після тижня, проведеного в готелику моєї бабусі. Артур на решту свят повернувся до Лондона зі своєю тіткою по матері Ешею Чакрабарті.

Я потайки плекала надію, що тітонька Еша змінить свої плани та залишиться у Крістмасі принаймні до Нового року, оскільки тепер вони з моєю бабусею зустрічалися відкрито.

Та не з моїм щастям.

Натомість бабуся Джо несподівано полетіла до Англії, залишивши *Hoeyden Inn* на моїх маму з татом, а мені з Артуром залишалося двічі святкувати зміну календарного року в різних часових поясах у фейстаймі. Друге святкування — за моїм часом — було дуже коротким, бо біологічний годинник Артура на той момент був налаштований на сон, і його темно-карі очі впродовж усієї розмови були напівзаплющені. Та найголовніше, що Артур хотів продемонструвати мені свою турботу.

Принаймні так було раніше.

Однак минулого тижня... щось змінилося. Спершу це була незначна зміна. Під час дзвінків здавалося, що Артур став якимось неуважним, але потім розмови стали коротшими. А останні три дні ми взагалі листувалися.

Якби я розповіла про це Аїші, вона логічно зауважила б, що я взагалі-то цими днями була на навчанні, а він готувався до повернення з Лондона, тому можливостей поговорити було менше, і не варто хвилюватися.

Та все ж я була трохи стурбована.

Поки що не настільки, аби спамити його повідомленнями з описом своїх страхів і почуттів, але я стрімко наближалася до цієї межі. Та саме настільки, аби я постійно думала про всякі дрібниці на кшталт тривалості наших розмов і тону його голосу, намагаючись розв'язати загадку, що існувала тільки в моїй уяві. Це заняття дуже виснажувало.

— Коли він приїде? — спитала Аїша.

— Сьогодні.

— Це я і так знаю. Ти вже сто разів про це сказала.

— Не сто.

— Ну майже. О котрій годині?

— Повинен уже бути тут.

Була майже перша година дня. Рейс Артура прибув до аеропорту Кеннеді сьогодні рано-вранці, і його везли з Нью-Йорка до Баррінгтону.

Це було ще одним нагадуванням про те, що родина Артура була на зовсім іншому рівні статків, аніж моя.

Також він казав, що планує поспати під час поїздки, а потім одразу піти до кімнати в гуртожитку — наводити порядок. Гадаю, насамперед йому хотілося побачити, у якому стані ця кімната, адже впродовж кількох останніх днів за головного в ній був його сусід Лендон Сінклейр, який кого завгодно міг допекти своєю неохайністю. Очевидно, це вплине й на загальну ситуацію з чистотою в гуртожитку.

— Він напише, коли поселиться. Зміна часових поясів — це жах... Тож розслабся.

— Ти їздила за кордон?

— Одного разу. До Іспанії із сеньйорою Санз. Коли я повернулася, то ледве не галюни ловила — настільки виснажена була.

— А, тепер згадала цю поїздку. Я теж хотіла поїхати.

— Чому не поїхала?

Я невпевнено знизала плечима. Річ була в тім, що я просто боялася їхати за кордон без батьків, хай навіть і мріяла про це.

— Привіт, Аїшо! — пролунав голос.

Ми з нею одночасно підняли голови та побачили над собою високого кучерявого хлопця у хлопчачому варіанті баррінгтонської форми — ті самі кольори, штани, піджак і краватка, — той саме минав нас, дивлячись, утім, на Аїшу. Він помахав їй рукою.

— Привіт, Колдвелле.

— Побачимося завтра на зустрічі?

— Так.

Вона так неприховано й радісно сяяла, дивлячись на нього, що хлопець аж зашарівся від задоволення і пішов собі далі.

— А ви знайомі? — нахмурилась я, коли він зник з поля зору.

Ми обидві тепер стояли.

— Так. А ти з ним не знайома?

— Ну, звісно, я його бачила в кампусі, — знизала я плечима, — але ми ніколи не розмовляли.

Гадаю, він учився на старшому курсі, але я в таких речах не розбиралася. Маю на увазі, у тому, хто тут у якому класі вчиться, чи у хитросплетіннях стосунків між учнями Баррінгтону.

Мене це не цікавило.

До того ж усе це динамічно та безперестанно змінювалося, а на кожному курсі нас було по п'ятдесят осіб, а всього у школі — дві сотні студентів. А ще додайте викладачів, членів ради, радників, впливових батьків, садівників, водіїв... одне слово, ви розумієте, про що я. Забагато людей.

— Колдвелл Гаррінгтон, — сказала Аїша, коли ми наближались до будівлі Тейтерсфілд-Голлу. — Ми з ним ходимо на тригонометрію на першому уроці. Гарний, — сказала вона, задумливо нахмурившись. — До речі, ти помітила, що тут у всіх імена наче з реклами юридичної компанії?

Справді, я помітила це. Та не це зараз турбувало мене найбільше.

— Ти що, вже друзів заводиш? — кивнула я в напрямку Колдвелла, що віддалявся від нас.

Аїша здивовано підняла брову.

— Так.

— Та ж ти тут усього тиждень!

— І що? Не так і складно знайомитися з людьми, коли ти новенька.

Цього разу я відповіла на її репліку підозрілим мовчанням.

Дорогою до своїх аудиторій — я до класу астрономії та астрофізики докторки Освальд, а Аїша до класу візуального комунікаційного дизайну — ми зустрілися ще приблизно з десятком

студентів. І майже половина з них кивнула або всміхнулася Аїші, але не мені. Я вирішила ігнорувати ледве помітний укол заздрощів.

Натомість нагадала собі, що з власної волі ухвалила рішення повернутися до Баррінгтону, аби спробувати все виправити. Звісно, я і гадки не мала, який це все матиме вигляд, але точно була впевнена, що це не означало затаїти образу на єдину свою подругу за її надзвичайну здатність до соціалізації, що скидалася радше на суперсилу.

— А що за зустріч? — спитала я. — Ну та, де ви збираєтеся зустрітися з Кедвеллом...

— ...Колдвеллом.

— Отже?

— Комітет організації вечірки на День святого Валентина.

— Ти... — закліпала я очима. — Ти вже в комітеті?

— Поки що ні. Наша перша зустріч завтра о четвертій. А потім, — упевнено всміхнулася вона, — я буду в комітеті.

У мені звело голову звичне відчуття — я невдаха. Адже з моменту вступу сюди, я входила рівно до нуля комітетів або клубів.

Удома, у Крістмасі, я була справжньою королевою позакласної активності. Це стало однією з найбільших моїх переваг, коли я подала документи в Баррінгтон. З іншого боку, тоді все було простіше. І домашнє завдання давали легші, навіть на підготовці до коледжу.

Та це все в минулому. Про все, окрім навчання, довелося забути надовго, щойно я почала підготовчі заняття влітку та зрозуміла, що тепер усе інакше.

А знаєте що? Я рада за Аїшу. Вона сумнівалася, чи їхати до Баррінгтону після того, як її мати спочатку не категорично підтримала її спроби вступити сюди (а її ж прийняли!), оскільки хтось повинен був допомогти пані Льюїс доглядати за Біллі й Ліндою — молодшими сестрами Аїші, близнючками. Втім, щойно їх прийняли до іншої престижної школи мистецтв, яка розташована, до речі, не так і далеко звідси, руки Аїші були розв'язані, тож вона змогла вирушити шляхом втілення власних мрій.

Вона так і зробила!

Часу залишалось мало, але після Різдва в будинку Льюїсів здійснюлася справжня хуртовина активності, метою якою було зробити так, щоб її знову прийняли до Баррінгтону. І їм вдалося!

Хоч це й було дещо егоїстично, та я тішилася, що зі мною на навчання поїде моя нова подруга. Можливо, хоч не так самотньо буде.

— А ти, я бачу, вирішила тут сповна розвернутися, — зауважила я.

— Я багато зусиль доклала, аби вступити сюди, тому так. І ти, — штовхнула вона мене у плече, — теж для цього доклала багато зусиль.

Я кивнула, але від самої думки про те, щоби приєднатися до якогось комітету, мене пройняло тривожною невпевненістю, яка будь-якої миті могла спричинити наступний напад самокопання — а це один з моїх найяскравіших талантів. На щастя, ми з Аїшею дійшли нарешті до місця, де коридор розгалужувався, і вона пішла до свого класу, а я — до свого, попередньо домовившись взяти по каві після спільного шостого уроку — світової літератури у пана Пуассона.

Ідучи коридором на заняття до докторки Освальд, я перевірила, чи не прийшло повідомлення від Артура.

Нічогоісінько.

Можливо, з рейсом щось трапилось?..

Або в лімузіна, що забирав його з летовища, якісь проблеми з двигуном, або вони потрапили у страшенні затори... Усяке може трапитися, особливо якщо їхати так далеко. Точно можна було сказати, що річ не в погоді, якщо тільки на сході штату не здійснюлася несподівана буря. Та сьогодні вранці я не перевіряла прогноз погоди. Забула. Втім, якби це було так, він міг би просто написати мені.

Якщо він тільки знову не впустив свій телефон в унітаз. Чи трапилось з ним щось таке? Не знаю. Я так багато про нього не знаю...

А мені аж кортіло дізнатися. Мене досі дивувало, наскільки він мені подобався. Те, що думки про нього — а думала я про нього багато — сповнювали мене тією електричною радістю, що була так не схожа на те, що я відчувала з моїм першим хлопцем, Броді Таком. Та, як я розуміла тепер, це було радше про его й гордість. Агов, усі дивіться! Я з найкрасивішим хлопцем у всій школі! Я, безнадійна заучка!

Та Артур був геть не такий.

Так, він теж був вродливим, але не настільки, щоб всі оберталися за ним. Мій потяг до нього посилювався так поступово, що я його навіть не помічала, аж поки це відчуття не ввалило мені просто в голову й не залишило приголомшено стояти посеред сувенірної крамниці на оленьчому ранчо. Але, оговтавшись, я збагнула, що

закохуюся в нього дедалі сильніше. Я не була впевнена, як назвати ці свої почуття — просто знала, що це не звичайна закоханість.

Власне, саме тому я і розгубилася, так довго не отримуючи від нього жодної звістки. Я цим не пишаюся, але вже як є.

Підійшовши до дверей аудиторії докторки Освальд, я знову дістала телефон і крадькома поглянула на екран, сподіваючись побачити сповіщення про текстове або голосове повідомлення, яке я дивом пропустила попри те, що чула не тільки кожнісінький звук, а й вібрацію свого телефона.

Нічого.

Я зітхнула, повернула телефон до бічної кишені свого наплічника й увійшла до класу.

І тоді побачила його. Артура Чакрабарті Вотеркресса. Власною персоною.

Він стояв між партами, в уніформі академії — дивно було знову бачити його в цьому одязі — з охайно підстриженим, після нашої останньої відеорозмови, волоссям. Та в усьому іншому він був точнісінько такий, яким я його й пам'ятала.

І він розмовляв із Бронвін Кемпбелл.

Розділ третій

Навряд чи ви здивувалися б, дізнавшись, що у своєму ще доволі молодому житті я пережила чимало незручних моментів — цілу гору прикладів знайдете в описі моїх різдвяних пригод. Але припустили б, що я якось навчилася давати цьому всьому раду.

Та ні. Досі не навчилася. Як була дурепою — так нею і залишилася.

Я спинилася, наче вкопана, і роззявила рота. Справді роззявила. Наче в мультфільмі.

— Якого...

Та не встигла я договорити, як хтось штовхнув мене у спину і я полетіла вперед, в аудиторію. Наплічник упав на підлогу, з нього висипалося все, що там було. (Примітка: треба застібати блискавку до кінця.)

— Боу! — пролунав різкий голос у мене за спиною. І, попри те що повз мене до приміщення продовжували заходити учні, я не зводила погляду з Артура і Бронвін.

Тут я ненадовго зупинюся, адже вже знаю, що ви думаєте: вони ж однокласники. Однокласники розмовляють. Заспокойся, Фінлі. І це цілком аргументовані заперечення. Однак я помітила у прекрасних темних очах Артура те, від чого в мене ледве не спинилося серце: він мав винуватий вигляд.

От тільки я не знала, за що він відчував провину. Та я не помилилася — саме цей вираз я побачила на його обличчі. І коли він побачив мене, то весь напружився.

Погано. Нікому не захочеться, аби людина, яку ти хочеш побачити найбільше у світі, напружувалася в мить, коли ви нарешті зустрічаєтеся.

Артур кинувся вперед, аби допомогти мені зібрати книжки, що розсипалися підлогою. Подавши мені один із підручників, він

невпевнено всміхнувся.

— Привіт, Фінлі.

Я, взявши книжку, запхала її назад у наплічник.

— Ти приїхав.

— Так, я приїхав.

Він кивнув і віддав мені інший підручник, який я також поклала до рюкзака, навіть не поглянувши. Це мені здалося, чи його щоки справді зробилися темнішими від рум'янцю?

— Радий тебе бачити.

Мені миттю зробилося легше на серці. Але мої запитання нікуди не поділися.

— Чому ти не...

Я перебила сама себе, помітивши, що поруч із нами стоїть — чи радше нависає над нами — Бронвін.

— Усе в порядку? — спитала вона з посмішкою, яку легко можна було сплутати зі щирою.

— Ем-м-м, так.

Я була спантеличена. Бронвін зі мною заговорила?

— Гаразд, — промовила Бронвін і поглянула на хлопця, який збив мене з ніг. — Ґейнсе, тобі варто попросити вибачення у Фінлі.

Ґейнс Алдер — той самий, що був на Гелловіні у костюмі космонавта — кинув свій наплічник на вільний стілець. То був високий хлопець із густим, руським волоссям, коротко підстриженим на боках, і впертим поглядом зелених очей.

— Вона сама стала у дверях, — розвів він руками, і я не могла з ним не погодитися.

Та вочевидь Бронвін така відповідь не влаштувала.

— Ґейнсе!

Вона говорила з ним, як матір із неслухняним сином. Ґейнс закотив очі, але все ж обернувся до мене.

Пробурмотівши цілком щире вибачення, він сів на своє місце.

Бронвін цього вистачило, і вона знову глянула на мене з усмішкою, що стривожило мене навіть сильніше, ніж цілий семестр ігнору з її боку.

— Я просто питала в Артура, як він провів зимові канікули, — промовила вона, — у твоєму містечку.

Мої очі широко розплющилися, і я, не приховуючи подиву, поглянула на Артура.

— Ти їй про це розповів?

— Ні.

Він похитав головою, і я інстинктивно відчула, що він хоче мене заспокоїти.

— Наші батьки дружать, — пояснила Бронвін.

Мої очі розплющилися ще сильніше.

— Справді? — вигукнула я, поглянувши на Артура, рум'янець на щоках якого зробився ще темнішим.

— Новий бізнес-партнер, — пояснив він, переступаючи з ноги на ногу, хоча погляд його застиг на мені.

— Ну, вони друзі по бізнесу, — махнула рукою Бронвін, — сама розумієш.

Та я не розуміла.

— Вони зустрілися під час наших канікул і розговорилися. Ось так я і дізналася про маленьку подорож Артура на Різдво до Крістмаса, — захихотіла вона, промовивши останні слова.

— Лише про факт моєї поїздки туди, — дещо поквапливо запевнив мене Артур.

— Та й цього достатньо! — сказала Бронвін, смикнувши його за тканину на плечі. — І що, там було неймовірно?

Я нервово скотнула слину. Так, було неймовірно. Ми з Артуром не говорили про те, що він скаже, якщо хтось запитає його, що він робив на зимових канікулах, хоча під час наших розмов мені кілька разів страшенно кортіло спитати, що він про це думає. А тепер Бронвін полізла напролом, і я відчула, що геть не готова до цього.

Погляд Артура зустрівся з моїм, вираз його обличчя зробився м'якшим, і серце моє почало битися швидше.

— Справді, було, — тепло промовив він.

Ми дивилися одне одному в очі трошки довше, ніж було потрібно, і Бронвін, звісно, зауважила це. Вона відреагувала ледве помітним кивком, й у глибині душі мені захотілося взяти Артура за руку, обернутися до неї і сказати: «Ага. Ми тепер разом».

От тільки я досі не була впевнена, чи це справді так, і не збиралася обговорювати статус наших стосунків на очах у всього класу.

— Ми добряче повеселилися, — розпливчасто відповіла я натовістю.

— Не сумніваюся, — усміхнулася вона.

Я примружилася, намагаючись збагнути, чи це вона на щось натякає, чи це ще один прояв її дивного вокального тикуну, коли Бронвін випадково виділяла в реченні якесь окреме слово.

Та нічого я не зрозуміла.

Саме тієї миті до аудиторії ввійшла докторка Освальд.

— *Bon apr`es-midi*{1}, доброго дня, доброго дня, — привіталася вона з канадсько-французьким акцентом, проходячи до свого столу і ставлячи портфель, однак у її голосі не відчувалося жодного ентузіазму.

Ті зі студентів, хто ще не встиг зайняти свої місця, включно зі мною, забігали аудиторією. Та не встигла я і кроку ступити, як Бронвін схопила мене за зап'ястя.

— Ходи, сідай поруч зі мною, — сказала вона.

По-перше, це не була пропозиція, а по-друге, вона цим настільки заскочила мене, що я просто слухняно попленталася за нею до першого ряду. Зазвичай вона сідала на перше місце. Я зайняла друге, позаду неї.

Крадькома озирнувшись, я побачила, що Артур сидить за Гейнсом, навпроти мене в наступному ряду — там уже лежав його наплічник. Я знову побачила в його очах нервовий вираз, від чого мені закрутило в животі. Та він швидко виправився — блискуче всміхнувся, щоправда, не своєю справжньою усмішкою. Без ямочки на щоці.

— *Faire taire!*{2} — промовила докторка Освальд, піднявши руки, наче збиралася диригувати оркестром, і клас замовк.

Попри те що офіційно це було моє перше заняття у неї, я вже кілька разів бачила її на території кампусу.

З огляду на її височенний зріст — майже 1,90 на підборах! — пані Освальд було важко не помітити навіть без її білявого з медовим відтінком волосся, яке вона збирала у старомодну високу зачіску вуликом. Пані Освальд було трохи за сорок, але одягалася вона так, наче зійшла із класного фото 1970-х років. Ця вчителька ніколи не всміхалася, не жартувала і, здавалося, її не обходило все, що не пов'язано з астрономією або фізикою.

Вона не мусила навіть підвищувати голосу, аби заспокоїти нас. У цьому не було потреби. Ми й без того боялися її до чортиків.

Ми з Артуром поглянули в бік передньої частини аудиторії. І на Бронвін, яка сиділа переді мною; її довге руде волосся спадало їй на спину — мені було добре його видно.

Що це було? Чому вона раптом поводитися так, наче ми з нею подруги? Я не мала часу, аби копирсатися (принаймні активно) у причинах зміни мого соціального статусу, якою б вона не була, адже впродовж наступних п'ятдесяти хвилин я мусила зосередитися на лекції докторки Освальд.

Вона швиденько нагадала нам, про що ми говорили на першому після зимових канікул занятті: концепцію Великого вибуху, еволюцію нашого розуміння галактик, визначення нашого місця в Чумацькому Шляху, а також багато інших дискусійних питань. Окрім того, щоп'ятниці, розповіла вона, на нас чекатиме вікторина на базі матеріалу, вивченого впродовж тижня, дві письмові роботи, з яких на третину складалася семестрова оцінка, а також принаймні один похід до місцевого планетарію.

Останній пункт порадував мене найбільше. Я обожнювала дивитися на зірки.

Артур багато пропустив, бо минулого тижня був відсутній. І завдяки цьому опинився у не вигідному становищі. Хоча... коли твоя мама — професорка астрофізики в Оксфордському університеті, про яке не вигідне становище може йтися?

Однак я планувала запропонувати йому допомогти надолужити програму, що автоматично означало «багато часу провести разом». Та ще не встигла поділитися з ним цією ідеєю під час кількох сплесків спілкування, які були в нас після мого повернення до Баррінгтону. Продзвенів дзвінок, даючи сигнал про завершення уроку.

Коли всі почали виходити з аудиторії, я покликала Артура, збираючись спитати, коли ми зможемо з ним поговорити — наживо або хоча б телефоном. Ну і про заняття, і про все інше.

Та цьому стали на заваді дві речі. По-перше, пані Освальд попросила Артура на кілька хвилин затриматися після заняття, аби вони могли пробігтися по тому, що він пропустив. А по-друге, Бронвін взяла мене під руку, наче так і треба, і потягнула мене до виходу з приміщення.

Я поглянула в бік Артура, який саме підходив до пані Освальд, сподіваючись, що він теж подивиться на мене, перш ніж піду.

Та він не глянув. Підтягуючи ремінець на правому плечі, він уважно дивився на нашу викладачку.

І я залишилася наодинці з Бронвін.

Коли ми вийшли в коридор, вона не послабила хватки на моїй руці, як я сподівалася.

Ох і пощастило мені.

А ще в нас був спільний наступний урок, а це означало, що вона могла тягнути так мене всі п'ятнадцять метрів, що відділяли аудиторію пані Освальд від аудиторії, де пан Мехді викладав курс сучасної історії.

Власне, так вона і зробила. От тільки чому? Припускаю, з нею під час різдвяних канікул могло статися щось таке, що докорінно її змінило, допомогло оцінити її ставлення до інших і надихнуло намагатися стати кращою. Можливо, не обійшлося тут без північних оленів.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ